

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до посилення сили, слави, багатства і простору Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 5 серпня 2008 року № 32 (248)

СТИХІЯ

ПОВІНЬ ВІДСТУПАЄ – ДОПОМОГА ПРИБУВАЄ

Природня стихія, що охопила західні регіони України, схоже, почала відступати. Натомість сюди поспішають шляховики, будівельники… Упродовж кількох днів тут постійно перебувають Президент України Віктор Ющенко, Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко, керівники ряду міністерств і відомств.

За останніми офіційними даними, в результаті повені в Івано-Франківській і Чернівецькій областях загинуло 36 осіб, у тому числі 9 дітей.

Як повідомила прес-служба Міністерства охорони здоров'я, в результаті повені на заході України станом на ранок 2 серпня постраждало 498 осіб.

Уже здійснена виплата матеріальної допомоги 17 сім'ям загиблих, власникам 128 житлових будинків, що повністю зруйновані.

У рамках робочої поїздки Президент України Віктор Ющенко на Івано-Франківщині відвідав села, що потерпіли від стихійного лиха 23–27 липня. У Тлумацькому районі Глава держави оглянув село Золота Липа та селище Петрилів, у Снятинському – село Прутівка, де стихія зруйнувала житлові будинки, та ознайомився з ходом відновлювальних робіт на цих садибах.

Також В. Ющенко ознайомився з ситуацією у найбільш потерпілому від повені на Івано-Франківщині районі – Верховинському. Йдеться, зокрема, про села Криворівню, Зелене та смт Яблуницю і Верховину.

Президент України Віктор Ющенко закликав національний бізнес допомагати коштами у відбудові житлових будинків, зруйнованих у постраждалих від стихійного лиха регіонах. "Я хочу звернутися до найпроцвітаючих фірм України, щоб вони допомогли звести близько 700 садиб", – сказав Глава держави в інтерв'ю журналістам у смт Верховині на Івано-Франківщині, де він ознайомився з ходом робіт з відбудови селища. На думку Президента, йдеться про "конкретний напрямок роботи" для представників українського бізнесу, які хотіли б допомогти постраждалим. У цьому контексті В. Ющенко нагадав, що сьогодні майже 640 родин залишилися без житла, і ця цифра ближчими днями може сягнути 700.

Президент підкреслив, що за чотири наступних місяці для потерпілих повинні бути збудовані нові оселі. "Я дав людям чесне слово, що ці будинки будуть кращі, ніж ті, в яких вони жили. Цим я хотів би сказати: я розумію, яке у них велике горе. Ми всі хочемо сказати: ви не одні, з вами вся Україна", – наголосив він. В. Ющенко особливо підкреслив: ця трагедія не залишила байдужими та згуртувала громадян України. "Ми українці, ми можемо одне одному подати руку, ми можемо бути солідарними, коли трапляється таке лихо", – сказав він.

Глава держави очікує, що громадськість виступить з різноманітними ініціативами про допомогу постраждалим співвітчизникам. Президент також провів зустріч з головами ОДА всієї України, на якій обговорив можливі шляхи надання допомоги постраждалим регіонам – зокрема зерном, будівельними матеріалами, технікою тощо.

За пропозицією Міністерства праці та соціальної політики і Міністерства закордонних справ Кабінет Міністрів України 30 липня 2008 року на своєму засіданні прийняв рішення про відкриття валютного рахунку для допомоги потерпілим під час стихійного лиха 23–27 липня 2008 року.

Як поінформував перший заступник Міністра праці та соціальної політики України Павло Розенко, такий рахунок вже відкрито, на нього перераховуватимуться кошти з-за кордону і у валюті. Також урядовець нагадав, що раніше – на виконання розпорядження Кабміну від 28 липня – Державним казначейством було відкрито рахунок Мінпраці для зарахування коштів, що надходять як благодійні внески та спонсорська допомога.

Рахунок в гривнях № 37117125000023.

Одержувач: Міністерство праці та соціальної політики України, ЄДРПОУ 00013669

Банк Державне казначейство України, м. Київ.

ЄДРПОУ Державного казначейства України 20055032, МФО 820172.

Призначення платежу Перерахування благодійних внесків для ліквідації наслідків стихійного лиха в західних областях України.

Рахунок в іноземній валюті:

– в японських єнах № 26007010041123/392;

– в доларах США № 26007010041123/840;

– в ЄВРО № 26007010041123/978.

Одержувач: Міністерство праці та соціальної політики України, ЄДРПОУ 00013669.

Банк ВАТ "Укрексімбанк" м. Киева.

ЄДРПОУ банку 00032112, МФО 322313.

Призначення платежу: Перерахування благодійних внесків для ліквідації наслідків стихійного лиха в західних областях України.

Нагадуємо, кожен мешканець України може допомогти жертвам повені, відправивши sms-повідомлення на номер 1090, або зателефонувавши за номером: 8-900-300-10-90.

Закінчення на 3-й стор.

ДУМКА ВГОЛОС

ПОСТУП НАЦІЇ. ЩО ЦЕ?

Олесь ВАХНІЙ

Перш ніж дослідити явище, про котре йтиметься, вважаю за необхідне коротко пояснити його суть. Поступ – це перехід від нижчого рівня до вищого, якісно нового. Одне слово, це рух уперед, до кращого та досконалішого.

Зазвичай він відбувається через засвоєння здобутків попередніх поколінь, через аналіз їхніх дій та помилок, а також внаслідок зіставлення результатів усього того аналізу з власним життєвим досвідом. Процес поступу відбувається в усіх ділянках суспільного життя. Де немає поступу – починається застій, який з часом переходить у деградацію. І всій цивілізації, і окремим спільнотам (націям, класам тощо), і кожній людині зокрема поступ гарантує повновартісне існування не лише в нинішньому часі, а й у майбутньому.

Що конкретно означає для українського націоналіста таке поняття, як національний поступ? Трагічною правдою є той факт, що нині духовні, культурні й економічні надбання українців піддаються коли прихованій, а коли й відвертій агресії. Підстав для таких недоброзичливих дій – безліч. Одні, вбачаючи в Україні небезпечного конкурента, прагнуть не впустити її в коло наймогутніших держав світу (а Україна має до цього всі можливості), аби вона не стала учасником процесу розв'язання проблем планетарного масштабу, інші – донині не позбулися мрій про часткове або й цілковите опанування її теренів, треті – намагаються узалежнити якщо не всю економіку, то принаймні якусь окрему галузь.

Могутність нації визначається здатністю протистояти зовнішньому тиску, вмінням правильно визначити необхідні пріоритети та можливістю вчасно розпізнати й зупинити внутрішні руйнівні процеси. Логічно: що потужніша та могутніша нація, то вишуканіші методи агресії проти неї. Це зобов'язує еліту законодавчо захищати загал цілою низкою законів, які на внутрішньому ринку збуту надають перевагу національному виробникові й обмежують вплив чужинських чинників.

Отже, обов'язковою умовою поступу нації є суттєве зміцнення державних інституцій, громадських об'єднань та профспілок, які контролювали б ці інституції. Свідченням реально могутньої держави, головного гаранта існування нації є не міцний поліційний апарат або до зубів озброєна армія, а цілковита довіра владній еліті. Ця довіра базується на прозорості її дій та спроможності у справі захисту загальних потреб та інтересів.

Закінчення на 3-й стор.

КУН У ДІЇ

МЕНШЕ РОЗМОВ – БІЛЬШЕ ДІЛА

Ірина АНДРІЇВ,
студентка факультету журналістики
ЛНУ імені Івана Франка

Саме таким був лейтмотив звітно-виборної конференції Калуської міськрайонної організації КУН, що відбулася нещодавно.

Звертаючись до присутніх, ватажок місцевого осередку Конгресу Олег Кушлик зазначив, що на Калущині діють дві організації КУН: районна і міська, хоча й підпорядковуються єдиному проводу. Певним успіхом кунівців Калущини у звітному періоді є істотне зростання чисельности організації (нині налічує в своїх лавах 468 осіб), хоча "кількість не завжди – якість". Упродовж двох останніх років діяльности конгресівці провели 24 конференції, більше сотні засідань проводу. Головним чином на них розглядалися питання виховання молоді у школах, робота ЗМІ, українізація, перепоховання праху Бандери тощо. Члени КУН співпрацюють з ветеранами УПА, колективом історико-меморіального комплексу ім. Степана Бандери, репресованими.

Олег Кушлик зупинився також на питанні фінансування. Підкреслив, зокрема, що на розвиток організації щорічно потрібно 6–7 тисяч гривень. Реально ж вдається зібрати трохи більше 1,5 тисячі. Крім того, доповідач подякував за сумління й старання в роботі найактивнішим членам КУН, побажав усім успіхів у подальшій праці.

Звіт Івана Живачівського стосувався насамперед регламенту. Він наголосив, що в районі немає жодного села, де б упродовж року принаймні двічі не побували депутати-кунівці районної ради з фракції "Національний вибір". Вони зустрічаються з населенням, проводять пропагандивну роботу. Протягом вищезазначеного періоду зафіксовано 18 таких виїздів на місця.

Роботу референтури прокоментував Богдан Скрипник. За інформацією Степана Місевича, який відповідає за фінансовий стан міськрайонної організації КУН, у місяць її витрати становлять близько 400 гривень. Він подякував усім, хто регулярно і своєчасно сплачує членські внески, а також повідомив, що кунівці перерахували 1800 гривень на спорудження пам'ятника Степану Бандері в Івано-Франківську.

Член місцевого осередку КУН Ігор Данилів звернувся до присутніх з проханням допомогти другові Олегу Стрисі, який перебуває в опіковому відділенні обласної лікарні.

На конференції виступили також голова Івано-Франківської обласної організації КУН, депутат облради Богдан Борович, депутат райради Михайло Срібняк, голова Калуської станиці вояків УПА Степан Петраш, Іван Гривнак. Роман Салига торкнувся питань обміну квитків, ситуації зі спорудженням пам'ятника Бандері, передплати газети "Нація і держава", стану сплати членських внесків. Він вважає завданням кожного націоналіста – творити "... українську державу в собі і навколо себе".

У ході конференції присутні обговорили інші питання сьогодення, ставили один одному запитання й отримали на них вичерпні відповіді, внесли свої пропозиції і побажання стосовно вирішення тих чи інших справ.

Конференція визначила першочергові завдання організації: прийняти звернення до Президента України з вимогою, щоб у паспорті була графа для запису національности; посилити внутріпартійну дисципліну; збільшити партійні ряди та число передплатників газети "Нація і держава".

Делегати конференції знову довірили Олегу Кушлику очолити міськрайонну організацію КУН на наступний період. Його заступниками обрано Івана Живачівського, Богдана Скрипника (голова секретаріату), Петра Кузіва (відповідальний у галузі інформаційної політики), Михайла Срібняка (відає питаннями роботи з депутатами). Сформована етична комісія. Завершився захід зачитуванням 10 "заповідей" націоналістів і виконанням гімну України.

ЛЬВІВЩИНА

У рамках проекту "Вшанування воїнів-українців, полеглих у боях під Бродами в липні 1944", представники громадських організацій, політичних партій та історики провели засідання "круглого столу" на тему: "За право бути собою: українці у Другій світовій війні".

"Без належного визнання державою армії періоду Визвольних Змагань не можна говорити про повагу до української армії сучасного періоду. Адже в обох випадках у них однакова мета – захист Української держави...", – зазначив Володимир Тимчук із ЛОО Спілки офіцерів України.

Ярослав Сватко і Микола Посівнич висвітлили результати соціальних досліджень про обізнаність громадян з історії рідної держави та окреслили напрями щодо використання історичних фактів у сучасній політиці, запропонувавши чітко поділяти головних учасників Другої світової війни – на воїнів УПА та дивізійників.

Депутат Львівської обласної ради Андрій Микуш запропонував учасникам "круглого столу" звернутися до керівництва політичних партій із закликом об'єднати свої зусилля для висвітлення правдивих сторінок української історії та підтримати проект ЛОО КУН з розробки Ордена імени Степана Бандери "Золотий Хрест заслуги перед українською нацією".

Конгрес Українських Націоналістів, Українська Народна Партія, ВО "Свобода", Український Народний Рух спільно продовжують відзначати 64-у річницю боїв під Бродами. Зокрема, з метою вшанування загиблих вояків разом із громадським організаціями у Львові влаштовано вечір-реквієм.

Прес-служба оргкомітету

ХЕРСОНЩИНА

Голова Херсонської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів І. Реуцький звернувся з відкритим листом до міністра внутрішніх справ України Ю. Луценка та начальника Управління МВС України в Херсонській області генерал-майора міліції М. Ясельського.

У ньому підкреслюється, що ще в 2006 році Херсонська ОО КУН неодноразово зверталася до Управління МВС України в Херсонській області щодо фактів хуліганських дій з антиукраїнським забарвленням на вулицях обласного центру – зокрема, написів на парканах, стінах будинків та на стелі при в'їзді до Херсона з боку села Антонівки антиукраїнського спрямування. Свого часу від керівництва херсонської міліції на адресу ХОО КУН надійшла офіційна відповідь, в якій запевнялося, що вживаються "заходи профілактичного характеру" для "недопущення подібних порушень у подальшому". Після цього кунівці були переконані, що подібні протиправні дії більше не повторяться.

Але в ніч з 23 на 24 серпня 2007 року (напередодні 16-ї річниці Незалежности України) на стелі при в'їзді до Херсону з'явився напис "Русский город". Відповіді, реагування на нашу заяву не отримано досі!

І ось нова "витівка" антиукраїнських сил – у ніч з 28 на 29 липня 2008 року на вищезгаданій стелі вчергове з'явився напис "Русский город" та намальований прапор неіснуючого СРСР!

У зв'язку з цим ХОО КУН просить вжити відповідних заходів для покарання правопорушників та унеможливлення повторення таких актів вандалізму.

У випадку бездіяльности та порушення норм ст. 20 Закону України "Про звернення громадян" органами міліції, відповідно до ст. 39 Конституції України, конгресівці мають намір пікетувати Управління МВС України в Херсонській області.

Прес-служба ХОО КУН

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів виступила з ініціативою провести в рамках

відзначення Дня Прапора та 17-ї річниці Незалежности України акцію "Одягни вишиванку".

З цією метою Хмельницькі кунівці на адресу місцевої влади міст Хмельницького, Старокостянтинова, Кам'янця-Подільського, Шепетівки, Славути та Нетішина направили звернення із пропозицією забезпечити безкоштовний проїзд комунальним транспортом жителям та гостям міст, які впродовж 23 та 24 серпня будуть одягнені у національний одяг (вишиванки, жовто-сині футболки). Пропонується також провести переговори із приватними перевізниками щодо реалізації даної ініціативи.

Минулого року обласна організація КУН вже виступала з подібною ініціативою, адресувавши своє звернення міським головам Хмельницького, Старокостянтинова, Кам'янця-Подільського. Тоді лише влада Кам'янця-Подільського підтримала проведення акції та забезпечила безкоштовний проїзд людям, одягненим у національний одяг. В обласному центрі цей захід не підтримали, посилаючись на брак коштів.

"Повторно ініціюючи акцію "Одягни вишиванку", сподіваємося, що місцева влада визначених міст підтримає нашу ідею і зробить усе можливе, аби забезпечити проведення акції, – наголосив голова секретаріату Хмельницької обласної організації КУН Олександр Симчишин. – Ми переконані, що подібні заходи стануть надзвичайно важливими для популяризації національної символіки".

* * *

Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів звернулася до Управління Служби Безпеки України в Хмельницькій області із проханням підтримати починання Головного Управління СБУ щодо розсекречення матеріалів, які вказують на осіб, причетних до здійснення Голодомору в Україні та опублікувати в засобах масової інформації поіменно список тих осіб, які готували та здійснювали Голодомор 1932–1933 рр. на Хмельничинні.

Відповідне звернення надіслано на ім'я начальника Управління Управління Служби Безпеки України в Хмельницькій області Володимира Скока.

"Остання публікація Службою Безпеки списку конкретних осіб, які організовували та здійснювали жахливе нищення українства, є важливим кроком для відновлення історичної правди", – наголошують націоналісти.

Прес-служба Хмельницької ОО КУН

ВІДГУК

СЕМІНАРУ НАЦІОНАЛІСТІВ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

У попередньому числі "Нації і держави" ми повідомляли про духовно-навчальний семінар на тему: "Бог і Україна", зініційований Секретаріатом Конгресу Українських Націоналістів.

Вміщуємо відгук про цей семінар, висловлений одним із його учасників у поетичній формі.

Не будьмо вбогі, темні, ниці
У суєті за живота,
Бо наша Церква в Зарваниці –
Висока, чиста і свята!

Щоб не були заживо мертві,
Щоби добро зборолo зло,
Явилась Божа Матір в жертві
І б'є живильне джерело!

Сюди ікона благодатна
На прощу душі привела,
Щоб наша справа – мирна й ратна
Для України розцвіла.

А наша справа справедлива,
Ми подолаєм сили злі,
Щоб син і матінка щасливо
Жили на предківській землі.

Віктор ГУДЗЬ,
учасник семінару.
Зарваниця,
26–27 липня 2008 р.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДУМКА ВГОЛОС

ПОСТУП НАЦІЇ. ЩО ЦЕ?

Матеріалісти нав'язали суспільству фальшиву тезу, згідно з котрою єдиними (або принаймні першочерговими) шляхами людського поступу мають бути матеріально-технічні та наукові досягнення. Аргументують її тим, що лише в економічно високорозвиненій державі матеріально забезпечена людина зможе належним чином реалізувати всі наявні в неї таланти. Проте статистика самогубств, розлучень та неповних родин в економічно могутніх державах Західної Європи, Сполучених Штатах, Японії дає підстави стверджувати, що ця теза помилкова, оскільки в погоні за матеріальним добробутом панівні класи цих держав не дбають належним чином про поступ культурний та духовний. Дозволю собі навести ще один приклад: швидкий (звичайно, на той час) науково-технічний розвиток (який сприяв виникненню та зміцненню капіталізму як соціального устрою) та низький рівень культури серед загалу в другій половині XIX ст. сприяв намаганню науково обґрунтувати таке бездуховне явище, як атеїзм.

Звісно, з цілої низки об'єктивних причин, у різних ділянках суспільного буття плин поступу відбувається з різною швидкістю, і відставання одних та зумисне форсування інших одразу ж дає негативні наслідки. Аби убезпечити від цього Україну, необхідно, враховуючи помилки інших, приділяти належну увагу культурі та духовності нації. Україні потрібен такий поступ, за якого гармонійно поєднувалися б усі ділянки людського буття.

Попри те, що поступ невпинний, реалії іноді потребують чинника, який стимулював би до активнішого процесу. Нерідко в ролі такого "збудника" виступають патріотично налаштовані середовища або й окремі, свідомі власного призначення, одиниці.

Саме вони власною небайдужістю до минулого, сучасного та майбутнього нації першими помічають те, що є найактуальнішим. І нерідко, долаючи пасивність, інертність, нерозуміння, а часом і відверте несприйняття, змушують його до певних дій. Тому до всіх вищезгаданих думок з приводу поступу нації варто додати і таку: поступ нації – це не пасивний захист, а невпинний наступ, який відбувається попри будь-які перешкоди.

Якщо нація (тобто етнічна спільнота людей) прагне бути сильною та належним чином гарантувати кожному окремо взятому своєму членові гідне життя, вона повинна спершу поставити перед кожним з них вимоги і стежити за їхнім неухильним дотриманням. Вимоги ці такі: гартувати себе фізично, підвищувати свій інтелектуальний рівень, бути принциповим і відповідальним, шанувати й примножувати духовну та культурну спадщину предків. Нація, яку точать, мов шашіль, різні ліберальні ідеї і яка не ставить перед кожним своїм членом цих вимог, – приречена на вимирання.

Підсумовуючи всі викладені вище думки, спробую остаточно сформулювати визначення запропонованого для дослідження терміну. Поступ нації – це невпинний, всеохоплюючий, гармонійно поєднуючий в собі всі сфери людського буття рух до ідеалу. Згуртувавши націю та мобілізувавши всі її сили для захисту в сучасному, він гарантує їй тим самим життя в майбутньому.

Наприкінці вважаю за необхідне зауважити: найбільшими ворогами поступу є зневіра, песимізм та вивищування особистого над загальним (читай – над інтересами нації). Сподіваюся, друже, ці негативні риси тобі не властиві.

Олесь ВАХНІЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПОВІНЬ ВІДСТУПАЄ – ДОПОМОГА ПРИБУВАЄ

"Ви побачите, що через 4–5 місяців ми відновимо все втрачене", – переконаний В. Ющенко.

Президент подякував 1,5 тисячі військовослужбовців, які сьогодні працюють у зоні стихійного лиха, та повідомив, що їхня кількість зросте ще на 500 осіб. Він також висловив особливу вдячність "мужнім та героїчним" співробітникам МНС, 7,5 тисячі яких нині працюють у постраждалих регіонах. "Все суспільство повинно дякувати цим людям, які вчасно прийшли на допомогу", – наголосив В. Ющенко.

Президент переконаний, що виплата грошових компенсацій громадянам, постраждалим внаслідок стихійного лиха, не призведе до підвищення рівня інфляції в країні. "Цього не треба боятися. Це реальні, правдиві гроші, які прийдуть до людей", – сказав В. Ющенко.

Глава держави був також присутнім при відправленні дітей з Чернівецької та Івано-Франківської областей на відпочинок до міжнародного дитячого центру "Артек".

А тим часом Кабінет Міністрів України видав розпорядження "Про заходи із закупівлі товарів, робіт і послуг за державні кошти для ліквідації наслідків стихійного лиха, яке сталося 23–27 липня 2008 року".

Згідно з цим документом передбачено установити, що закупівля товарів, робіт і послуг за державні кошти для ліквідації наслідків стихійного лиха, яке сталося 23–27 липня 2008 р. у Вінницькій, Івано-Франківській, Закарпатській, Львівській, Тернопільській та Чернівецькій областях, здійснюється розпорядниками державних коштів і державними, у тому числі казенними, підприємствами, установами та господарськими товариствами, у статутному капіталі яких державна частка акцій (часток, паїв) перевищує 50 відсотків, їхніми дочірніми підприємствами, а також підприємствами і господарськими товариствами, у статутному капіталі яких державна частка акцій (часток, паїв) перевищує 50 відсотків, без застосування процедур закупівлі, що визначені Тимчасовим положенням про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 28 березня 2008 р. № 274 (Офіційний вісник України, 2008 р., № 25, ст. 793).

Органам Державного казначейства доручено невідкладно реєструвати зобов'язання розпорядників бюджетних коштів щодо закупівлі товарів, робіт і послуг, здійснюваної згідно з пунктом 1 цього розпорядження.

ГоловКРУ і органам Державного казначейства забезпечити здійснення в межах своїх повноважень контролю за цільовим використанням коштів, спрямовуваних на ліквідацію наслідків стихійного лиха у Вінницькій, Івано-Франківській, Закарпатській, Львівській, Тернопільській та Чернівецькій областях.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

МІЖ МЕРТВИМ ЛЕВОМ І ЖИВИМ ПСОМ

Ярослав СВАТКО

Чи можна здевальвувати поняття героїзму? Питання актуальне, оскільки в Україні державне розуміння явища героїзму та відзначення героїв відійшло від тих понять, які існували в романтичні часи людства. Та все ж справа, мабуть, не так у девальвації, як в підміні понять. Українська традиція розуміння героїзму – і говорімо ширше, європейська традиція – сходить до прадавніх часів. Загальновизнаним прикладом героїзму є подвиг спартанців під Термопілами. Ніякими раціональними аргументами з царини реальної політики неможливо пояснити, навіщо цим трьом сотням вояків було стояти на смерть у безнадійній ситуації. Але не сховалися у гори, не спробували виторгувати для себе пристойні умови капітуляції – і європейська культура третє тисячоліття черпає з цього джерела натхнення для оспівування героїзму. А цар Леонід – Лев – став символом та дав нащадкам ім'я, яке тисячоліттями зобов'язувало носіїв рівнятися на його подвиг.

Прихід християнства в Європу поглибив та зміцнив європейське розуміння героїзму. Жертва Христа, який ціною власної крові відкупив гріхи людства, стає світоглядним дороговказом життєвих вартостей людини, а безсмертя душі скасовує матеріялістичні підстави для дискусій про безглуздість героїчної смерти. Україна як невід'ємна частина європейського цивілізаційного простору мала свої національні явища героїзму – і вони абсолютно зрозумілі в загальноєвропейському контексті. "Мертві бо сраму не імуть," – казав Святослав. "Двічі не вмирати," – відповідало йому козацьке лицарство, яке дуже часто навмисно демонстративно виказувало свої християнські погляди на те, заради чого варто жити, і як слід вмирати справжньому лицареві.

Тоді ж у Європу, разом із християнством, прийшов й інший погляд на героїзм: "Живий пес – кращий від мертвого лева". Хоч він і не прижився в континентальній культурі, а лицарство узагалі зневажало носіїв такої моралі, послідовники живого пса знайшли свою суспільну нішу там, де матеріяльних благ побільше, а небезпек – поменше. Проте боротьба – вічна, небезпека завжди чигає, навіть на найуспішнішу націю, а без героїв держави падають і нації помирають. Можливо, й ця цілком прагматична причина стала аргументом для живих псів, яких було немало серед керівників європейських держав, для поширення загальноприйнятого погляду на героїзм, на сферу державної ідеології.

Прихід до влади матеріялістів на шостій частині суші поставив європейську концепцію героїзму перед новим випробуванням. Ідеалістична суть героїзму різко конфронтувала з державною ідеологією. Однак живі потреби безперервних воєн держави недобудованого комунізму вимагали персонального героїзму учасників – і для них був створений ерзац-замінник, з видачею державної посвідки про героїзм включно. Ідеологія живих псів дуже швидко витворила промовисті пародії на геройство, коли патентованим героям не вистачало ширини грудей для демонстрації матеріяльних підтверджень свого героїчного статусу. Та формалізація інституції героїзму зіграла поганий жарт з державою: коли розпадався СРСР, левів, готових іти на смерть заради існування Союзу, не виявилось, а пси віддали перевагу життю своєму, а не державі.

Саме звідти, з СРСР, перейшла в сучасну Україну інституція державного героїзму. Звідти ж прийшла нова владна верхівка, яка вже скоро два десятиліття "будує Україну" з ідеологією Живого Пса. Вона й заповнила собою офіційний список героїв України. Отримала відзнаки. От тільки, якщо переглянути героїчні заслуги нагороджених, то виявиться дуже мало подібного на героїчні подвиги спартанця Леоніда, українців Святослава чи Богуна. Вони й самі це прекрасно знають. Тому, коли у список потрапляють мертві леви, живі пси намагаються зрівняти їх із собою. Хоча мертві сраму не імуть, вони завжди намагатимуться знайти цей срам і на Шухевича, і на Бандеру, і на Коновальця, і на тисячі тих, хто йшов на смерть з вірою, що в їхній крові воскресне Україна. Хай навіть ці герої перед смертю співали наш національний гімн – однаково, для живих псів вони залишаться бандитами. Бо чужі духом, світоглядом. Бо лише європейський лицар віддає честь ворогові, який загинув, як лев, а з потьомкінських героїв – які ж лицарі, просто – живі собаки, зовсім як у Екклезіаста.

Ця світоглядна суспільна шизофренія в Україні неодмінно закінчиться. На місце мертвих левів прийдуть живі левенята. І хоча щенята теж неодмінно прийдуть – в момент істини за честь України стануть тільки леви. Це – вічне. Це їм призначено долею відродити славу України. Лише їхня кров є тим цементом, який з'єднує в єдине мертвих, живих і ненароджених. Вони не сховаються від небезпек – вони сміло йдуть назустріч загрозам. Якщо вони й гинуть фізично, то перемога духа, моралі однаково – за ними. Вони – справжні Герої!..

(http://maidan.org.ua/)

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПЕРЕМОГИ, ЩО ОБ'ЄДНУЮТЬ

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

1659 року велика, як на ті часи, московська армія (понад 150 тисяч вояків) вторглася в Україну і спробувала захопити Конотоп, але приступ не вдався, і з 21 квітня до 29 червня тривала облога міста. 27–29 червня на території сіл Шаповалівки та Соснівки, що під Конотопом, відбулася знаменита Конотопська битва, під час якої 40-тисячне військо козаків під проводом гетьмана Івана Виговського за підтримки татарської кінноти кримського хана Махмета-Гірея та військовиків польського князя Андрія здобуло блискучу перемогу над московськими окупантами. Вщент була знищена 30-тисячна кіннота під проводом Пожарського, а сам він разом з іншими московськими князями потрапив у полон. Рештки недобитого московського війська, втрачаючи артилерію й обоз, кинулися навтікача. Московський цар оголосив у Москві траур і був готовий до капітуляції перед Виговським, але чвари між козацькою старшиною не дозволили гетьманові й союзникам розвинути цей блискучий військовий успіх й повністю знищити майбутнього душителя свободи народів. Тоді, можливо, наступна історія й сама політична мапа Європи виглядали б зовсім по-іншому, якби не ці вічні українські чвари!..

Нещодавно українські патріоти зібралися звідусіль у славнозвісну Шаповалівку, щоб відзначити 349-у річницю перемоги у Конотопській битві під час вже традиційного Всеукраїнського фестивалю "Козацький родослав" (проходив уже увосьме).

Можна сказати, що цією подією розпочалося святкування славетної військової перемоги українського духу й зброї, яке триватиме в усій Україні аж до ювілейної дати наступного літа.

Цього разу привітати козаків – нащадків славних лицарів, які прибули в Шаповалівку на святкування з усієї України, із Києва приїхала численна делегація патріотів на чолі з головою Української партії Олегом Олійником і народним депутатом України Юрієм Гнаткевичем. Були тут і представники Конгресу Українських Націоналістів.

Найголовніше ж, що на честь Свята козацької перемоги урочистості відбулися не тільки в Конотопі, а й у Львові та Харкові!

Наші перемоги мають нас об'єднувати!

На світлині: учасники урочистостей у Шаповалівці

НЕ ТАК СТАЛОСЯ, ЯК ГАДАЛОСЯ...

С. ГАВДИРЧАК

Мені – 80 років. Життя склалося нелегко. 1950 року п'ятеро членів моєї родини перебували під слідством за участь у визвольній боротьбі, яку вели ОУН та УПА. Завдяки допомозі добрих людей нам пощастило уникнути сибірських таборів і піти в підпілля.

Розпад Радянського Союзу я сприйняла як закономірне явище, як нову можливість побудувати самостійну Українську державу. На превеликий жаль, не так сталося, як гадалося. Проголошенням незалежности скористалися перефарбовані комуністи, які ще й досі ведуть неоголошену війну проти українського народу. Результати підривної роботи ворога бачать усі: господарство зруйноване, трударі пограбовані, в занепаді культура і мораль населення, падає міжнародний авторитет країни. Зате панство розкошує і зневажає простих українців. Особливо тяжко живеться нині пенсіонерам, до яких належу і я.

Вийшовши у 1982 році на пенсію, я й досі не можу звести кінці з кінцями. З цього приводу написала не одну скаргу у відповідні органи, але щоразу одержувала сухі і брехливі відписки. Так було при Кучмі. На жаль, нічого не змінилося і тепер.

Тож прийшла я до остаточного висновку: без перемоги ідеології українського націоналізму наш народ ніколи не здобуде ні волі, ні долі.

с. Дережичі, Львівська область

УКРАЇНЦІ ПОВИННІ ЗНАТИ СВОЮ ІСТОРІЮ

Василь БЕЛЕЙ,
почесний член Закарпатської крайової "Просвіти"

Мабуть, історія жодної країни так не перекручувалася, не піддавалася таким спотворенням, як історія України.

Українці повинні знати, наприклад, про те, що комуністи у 1926–1938 роках знищили 28 єпископів, 3800 православних священиків, у 1941–1946 роках – 6 греко-католицьких єпископів, 2500 священиків.

На початку 40-х років у Волинській області, зокрема і в Луцькій тюрмі, було замордовано і розстріляно близько 4000 людей. У Тернопільській тюрмі було 1790 в'язнів – всі вони були замордовані. Подібне було в Чортківській та інших тюрмах Східної України.

З 1944 до 1953 рр. з Тернопільської області до Сибіру окупанти вивезли понад 32 тисячі членів сімей так званих «ворогів народу».

На Карпатській Україні у 1939–1946 роках у гортіївській машині мадярів замучили, розстріляли близько 120 тисяч українців. Якщо до цих жертв додати десятки тисяч знищених у той же час мадярами, нацистським гестапо, убитих на фронтах, то постає страшна картина: понад 30% закарпатських українців було знищено в 1939–1945 роках (із 525 тисяч українського населення за переписом 1938 р.). Після приєднання Закарпаття до складу СРСР у 1945 році почалися політичні репресії, жертвами яких стали понад 15 тисяч закарпатців.

Свідома національно-патріотична інтелігенція повинна "не спати на волі", а брати участь у будівництві нашої вільної самостійної України: вчити, виховувати, формувати молодь – нову українську націю, обізнану з історією своєї країни.

ЗНАКОВА ПОДІЯ ДЛЯ ЧЕРНІГОВА

Валерій РЯБЧЕНКО,
прес-служба КУН

19 липня 2008 року стане знаменною датою в історії чернігівського храму Святої Катерини – Храму, збудованого на честь перемоги Українського козацтва над турецьким військом під Азовом, де брали активну участь Чернігівські козацькі полки. Саме ця дата буде занесена до церковної книги як день відновлення після більш ніж 70-річного "сну" церковного богослужіння. 1936 року кривавий окупаційний московський режим закрив українську святиню, перетворивши церкву на архів, а пізніше – на музей. 2006 року розпорядженням голови облдержадміністрації церкву передано Чернігівській козацькій громаді УПЦ (КП), але промосковські антидержавні сили заважали входженню українців у храм, заблокувавши вхід до нього та почавши судову тяганину. Майже 2 роки тривала запекла боротьба, яка закінчилась цілковитою перемогою проукраїнських сил.

Близько сьомої години ранку 19 липня цього року єпископ Чернігівський та Ніжинський Іларіон разом з протоієреєм Євгеном та Головою козацької громади Андрієм Лісовим, активно підтримані представниками Конгресу Українських Націоналістів та ГО "Тризуб" ім. Степана Бандери, успішно увійшли у храм. Підписавши всередині церкви відповідні папери з працівниками музею "Чернігів стародавній", члени чернігівської громади поставили кінцеву крапку у цій справі. І вже о 9.00 відбулось освячення козацької святині.

Храм Святої Катерини, завдяки своєму розташуванню та оригінальній архітектурі у стилі українського бароко, є "візитною карткою" Чернігова, перетворюючи в'їзд до міста в найкрасивіший та незабутній краєвид. Відновлене богослужіння напередодні святкування 1020-ї річниці Хрещення Руси-України стало знаковою подією в житті православних християн міста.

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ, ЯК РІДНУ МАТІР!

Стефанія КОМАРНИЦЬКА

Ось уже два роки, як я мешкаю у Львові. Подобається мені тут ще й тому, що маю можливість регулярно одержувати передплачену улюблену газету "Нація і держава". Це велике щастя – дожити до часу, коли можна відкрито висловлювати все, що наболіло на душі.

Люди мого покоління жили під гнітом комуністичної системи, яка поневолювала всіх і робила рабами. В 1951 році, коли мені було 16 років, мене засудив військовий трибунал на 25 років ув'язнення. На моє щастя, через два роки помер кат народу Сталін, і я була звільнена, змогла повернутися в мої рідні Карпати. Протягом 46 років працювала спеціалістом сільського господарства. Часи були важкі. Люди працювали за трудодні: наприкінці року на один трудодень нараховували по п'ять-десять копійок!

На щастя, те лихоліття минулося, і дай Боже, щоб воно ніколи не поверталося на нашу землю! А для цього, я переконана, потрібно, щоб ми завжди пам'ятали про героїчних борців, які в боротьбі за світлі дні не шкодували ні здоров'я свого, ні самого життя. Нові покоління, беручи приклад з попередників, мають любити і берегти Українську Державу, як рідну матір. Тільки тоді українці матимуть право на світле майбуття.

м. Львів

ВИБІР ДЛЯ СЛІПОГЛУХОНІМИХ:

знову під московський лапоть?

Василь СЕНЧИЛО,
шахтар-пенсіонер

У селі Харківцях, що на Полтавщині, до вересня 1941 року зернові культури були зібрані і, як і восени 1932 р., за рік тяжкої праці колгоспникам нічого не видали за трудодні. Усе вивезли в Росію, навіть насіннєвий фонд та пресоване сіно.

Один млин був у Пирятині на весь район – і той спалили відступаючі радянські вояки. Це щоб більше "хахлов" померло від голоду під час німецької окупації. До речі, "красноармейці" нас, хлопчиків та дівчаток, інакше не називали, як: "ей, ти, хахля!"

Але ніде правди діти: бажаного москалями голоду під час німецької окупації не було. Якщо московські окупанти не лише нічого не видали за трудодні колгоспникам, а й вишукували та відбирали всі продукти харчування, то німецькі навпаки видали насіння для осіннього та весняного сіву, а також весною 1942 р. авансом видавали колгоспникам борошно. А коли восени того ж року зібрали врожай зернових, німці видали колгоспникам по 5,5 кг пшениці за трудодень. За всі роки існування радянської влади збіжжя видавали не більше 500 грамів на трудодень, а те цілий день тяжкої праці в полі.

10 вересня 1943 року німецькі війська відступили за Дніпро, на той час врожай зернових був зібраний, і колгоспникам тоді видали вже по 6 кг. пшениці за трудодень. А ось коли вступили в село "освободітелі", то ходили по хатах і відбирали пшеницю, покрикуючи: "хлеб нужен фронту, петлюровская сволочь!". Ось так російські окупанти відбирали те, що видали за чесну працю окупанти німецькі. Потім польовий військкомат провів тотальну мобілізацію чоловіків від 17 до 55 років, яких без вишколу, погано озброєних погнали форсувати Дніпро. Із 250 мобілізованих повернувся в село один, і той без ноги. Я особисто ніколи не голосую під час виборів за чужинців: комуністів, соціалістів, євреїв та москалів, – бо знаю, що Москва впродовж століть люто нищила українців фізично і духовно. Влаштовували штучні голодомори, використовували у війнах як гарматне м'ясо, тому й загинуло українців найбільше під час Другої світової війни, в Афганістані... Але чому при владі більшість чужинців-українофобів, які мріють бачити Україну без українців?!

Як і тепер, оті обрані тупоголовими "хохлами" симоненки, ткаченки та інші голосували проти визнання Голодомору 1932–1933 рр. геноцидом української нації. Вони виступають проти вступу України до НАТО та Євросоюзу, бо знають, що наш порятунок від поневолення і знищення москалями саме в НАТО та Євросоюзі. Але тупоголові "хохли", схоже, знову бажають лягти під лапоть московський, якщо в новому парламенті знову будуть заправляти табачніки, азарови, сімоненки, морози, зв'ягільські...

Мабуть, нам кращого життя не бачити.

м. Горлівка
Донецької області

ВІДВЕРТО

НАРОД ГОДУЮТЬ БУЛЬКАМИ, А СЕБЕ БУЛКАМИ

Відкритий лист пенсіонера до усіх партій демократичного спрямування

Пише вам корінний волинянин, колишній громадянин Жечі Посполитей, колишній громадянин СРСР, а нині громадянин України. Відчуваю за собою право сказати своє слово хоча б тому, що за свої 81 рік життя маю 60 років професійного лікарського стажу. Довелося багато чого побачити та пережити, не вступаючи до жодної партії та не ставши запроданцем чи сексотом. Отже, співставляючи окремі ознаки суспільних взаємостосунків, я дійшов висновку, що Україна і досі нагадує російську колонію, а для здобуття повної суверенности майже нічого не робиться.

Володимир ЯГЕНСЬКИЙ

Панове, члени усіх демократичних і правих партій, хочеться запитати вас, що ж ви зробили та робите для утвердження СУВЕРЕННОСТИ УКРАЇНСЬКОЇ УКРАЇНИ? Схоже, ви дуже завзято ділите шкуру ще не вполюваного ведмедя.

Після близько 400-літнього перебування України у російській імперсько-нацистській неволі (росіяни перейменували нацизм у "старшобратство"), досить швидко і несподівано для багатьох Україна отримала суверенітет. Червоних фашистів (комуністів) огорнув страх від можливого застосування до них так ретельно опрацьованого та широко застосовуваного ними до українців деспотизму, який іменували "будівництвом соціалізму". Невдовзі вони отямились не без допомоги "старшобратньої" країни, згуртувались у Верховній Раді та почали "будувати демократію". Щоправда, ще не повністю отямившись від шоку, видали кілька корисних для України законів включно із законом про державність української мови. Та головне – не забули про себе: утворили собі надпотужну броню, яку назвали НЕДОТОРКАННІСТЬ. Тобто створили заповідник для плекання та удосконалення різних злодіянь, за які архіпотрібно було б "доторкуватись" до цих осіб. Аби хоч якось показати, що не забули про основний загал плебсу під назвою народ, присвоїли собі звання "народний" депутат. І ось уже керівники партій, депутати, колишні чи сучасні міністри, державні службовці високого рангу та члени їхніх родин стали мільярдерами чи мільйонерами. Україна посіла перші місця за поширеністю, відкритістю та безкарністю злодійства, хабарництва, зрадництва та інших негідних цивілізованої людини вчинків. І величезна заслуга у цьому наших "народних недоторканних". Бо якщо можна "народному", то чому ж не можна його консультантові, міністрові, обласному, районному, сільському керівникові та їхньому оточенню. Злочинність, заснована "народними недоторканними", набрала характеру епідемії і поширилася на силові структури та суди. Зараз будь-де, щоб отримати довідку, необхідно заплатити.

Була одна потужна і згуртована українська сила – РУХ, керована енергійним, здібним, непідкупним щирим українцем В'ячеславом Чорноволом. Вона становила загрозу залишкам червоних фашистів. Тому для боротьби з РУХом імперські окупанти застосували зрадництво у найпідлішій формі. Вважаю, що не складало великих зусиль відшукати зрадників для роздрібнення РУХу на кілька частин, як і вбивці для знищення його керівника...

Панове партійці! Що ви усі гуртом зробили, аби в Україні хоча б не заборонялась українськам мова? До того ж, усі ви, члени демократичних і правих партій, замало звертаєте уваги на такого потужного і підступного ворога українців, як УПЦ Московського патріархату. Тим часом УПЦ МП перетворилася на потужну антиукраїнську політичну партію. У справі протистояння українським цінностям УПЦ МП знайшла спільну мову і якнайповніше порозуміння з комуністами. Виходить, що комуністи в СРСР та їхні послідовники нині в Україні вели та ведуть богоугодні дії, чим і заслуговують на численні нагороди від УПЦ МП. Мабуть, наступним етапом буде возведення до рангу святих Лєніна, Сталіна, Берії та інших катів українського народу. Служителі УПЦ МП перебрали на себе функцію червоних фашистів щодо нищення українців, тому й покладаються на комуністів як великих знавців тієї справи.

Жодним чином не можна обійти увагою події довкола бажання керівництва України налагодити тісніші взаємини з НАТО. Спротив російських нацистів вступові України до НАТО зрозумілий: адже Україна, вступивши до лав Альянсу, завадить поверненню українців до стану безмовних і безправних рабів імперії. А ось антинатівський спротив рядових українців переважно східних регіонів має зовсім інші корені. Як лікар і як людина, якій випало спілкуватися з відомим гіпнотизером Вольфом Месингом, упевнено стверджую: тут діє гіпнотичне задурманення. Адже Леніна і Сталіна людина мала всотувати з молоком матері. Висловлюючись комп'ютерною мовою, ці люди ставали дискетами, запрограмованими на комуністичну імперську пропаганду. А під час війни та після неї серед перших своїх ворогів червоні фашисти називали коричневих фашистів та українських націоналістів. Тому що українські націоналісти захищали свій народ від усіх кривдників, не бажали уподібнюватися баранам, безмовно іти на червону та коричневу бійню, і, як могли, чинили опір одним та іншим деспотам. З утворення у Європі спільного оборонного органу – НАТО – червона пропаганда і його зарахувала до ворогів, бо ж ця організація ставала на заваді "старшим братам" у їхньому бажанні оволодіти країнами Європи. Реальної інформації про НАТО, як і про все позитивне у Європі, населення східних регіонів України не отримувало і досі не отримує. Щоб вивести людей із цього задурманеного стану, потрібна наполеглива роз'яснююча праця.

Прикро визнавати, але пратійці правого спектру мало що роблять у цьому напрямку. Інколи складається враження, що за доступ до державного корита дехто з "правих" дав обіцянку "старшим братам" не вести будь-якої боротьби з антиукраїнцями; не захищати суверенітету України; не роз'яснювати людям, хто є хто; не оприлюднювати архівних документів з колишніми грифами "Сов. секретно" тощо.

Як наслідок, маємо те, що маємо: антиукраїнці ведуть наступ широким фронтом, вішаючи на вуха людей все ту ж заяложену брехливу пропаганду за допомогою ЗМІ. Навіть у нас, у Луцьку, на стінах будівель та бетонних огорожах бовваніють великі написи "НАТО – НІ!" та подібні агітки. Виникає запитання: що ж заважає вам, правим партійцям, протидіяти? На тих стінах та огорожах має бути написана правда про "добрі" вчинки "старших" братів. Порівняльна інформація, оприлюднена в "Известиях" членом політбюро ЦК КПРС Яковлєвим, повинна бути відомою усім: поза воєнними діями комуністи СРСР знищили 62 мільйони свого населення (21 мільйон розстріляли та 41 мільйон закатували у в'язницях та концтаборах). Серед них українці становили 32 мільйони (!). Про знищення 10 мільйонів українців голодоморами Яковлєв, звісно, не згадує. Якщо до цих 32 мільйонів додатити ще 10, то виходить: загальне число знищених комуністами українців становить понад 42 мільйони!..

А ще дуже хочеться запитати членів партії БЮТ: чи схвалюєте ви цю відкриту запеклу війну на публіку вашого керівника Юлії Тимошенко з Президентом Віктором Ющенком? Невже ви не бачите у цьому зради України? Невже вам ціннішa амбітність вашого керівництва, ніж суверенність України? Я не зауважував у пані Юлії реальних справ для укріплення української України. А чи не є злочинном викид на ринок великої суми державних грошей, щоб, зрештою, і колишні вкладники ощадбанку, і всі українці втратили ще більше через жорстокий стрибок цін? А де ж поставлені перед Росією вимоги повернути загарбані з України гроші? Останнє підвищення пенсій на 30 відсотків додало пенсіонерові до його 300 гривень ще 90, а тим, у кого пенсії по 10.000 прибавилося 3000. Таким чином, нас годуєте бульками, а себе булками?

Хочеться застерегти: українці дуже терплячі. Але це терпіння вичерпується. Не бажаю вам потрапити у жорна людського гніву.

Дуже сподіваюся, що рядові члени демократичних і правих партій звернуть найприскіпливішу увагу на діяльність свого керівництва та змусять їх працювати на Україну.

м. Луцьк

ДУМКА ВГОЛОС

ЧИ БУДЕ В ХЕРСОНІ ВУЛИЦЯ КЕДРОВСЬКОГО?

Павло ПОДОБЄД

Карл Маркс, Карл Лібкнехт, Ванцетті, Шолом-Алейхем, Степан Разін, Артем, Фрунзе – це не словник іншомовних слів – це назви вулиць Херсона.

Яке відношення до мого міста мають ці люди? Хіба мало достойних та видатних людей народив Херсон? Та ні, іменами херсонців можна було б поіменувати з десяток міст. То в чому ж справа?

В. КЕДРОВСЬКИЙ

Тема перейменування вулиць не нова. Перші спроби "вуличної реформи" були вжиті майже одразу після розвалу СРСР. Однак комуністична більшість, що панувала у міськраді, і чути не хотіла про забуття таких "дорогих для серця кожного херсонця" людей, як Сакко і Ванцетті. Всі подальші роки поодинокі спроби дати вулицям нові назви натрапляли на спротив чиновників: "Нема грошей. Не на разі". Однак десятки тисяч гривень, що на День міста вибухають салютними вогниками у повітрі, засвідчують протилежне – гроші є! Справа в іншому: як і ким вони витрачаються? Додайте до Дня міста День молоді, Новий Рік та інші святкові салюти – тут можна тричі перейменувати весь Херсон за один рік.

Можна багато та довго говорити про необхідність поступових реформ, казати, що не все відбудеться одразу, але... Скільки ще чекати?! До смерти останнього комуніста, який носить портретик Лєніна в нагрудній кишені потертого піджака?

Ми хочемо бачити Херсонщину, зокрема, туристичною. Місцева влада активно залучає гроші інвесторів у Херсон та херсонські курорти. Однак поміркуйте: чи цікавий туристу совковий Херсон з пам'ятниками та вулицями, як і в тисячах інших міст колишнього СРСР? Чи буде цікавий приїждому росіянину чи білорусу пам'ятник Лєніну? Та в них своїх повно. А німцю чи шведу? Їх цікавить Україна – як самобутня територія, а не місто уніфікованих кварталів та вулиць.

Унікальність Херсона не втрачена – вона забута. Її ще можна відродити. Варто лишень потерти стару монету, як з-під бруду заблищить срібло. Володимир Кедровський – одна з таких монет. Народжений в сім'ї херсонських інтелігентів, Володимир вже змолоду поринув у вир нелегальної політичної боротьби за самостійність України. З 1906 року 16-річний юнак бере активну участь в агітаційній роботі. Пізніше Володимир Кедровський отримав військову освіту та в званні підпоручика залишив російське військо. У 1917 році його обирають членом Українського Генерального Військового Комітету, а пізніше і заступником Голови УГВК. Під час визвольних змагань видатний херсонець отримує важливі дипломатичні доручення від Головного Отамана військ УНР Симона Петлюри. Його відряджають до Латвії, Естонії та Фінляндії. В скрутну для України годину він веде перемовини з західними державами про купівлю набоїв для Армії УНР. Після окупації України більшовиками Кедровський не опускає рук і за дорученням Петлюри відправляється з дипломатичною місією до Туреччини. У 33-річному віці він еміґрує до США, де з новим запалом поринає у боротьбу за відновлення державної незалежности України: стає головним редактором найстаршої в світі україномовної газети – легендарної "Свободи"; у 1950-1960-х роках очолює український відділ "Голосу Америки" у Вашингтоні. Відомий науковець та журналіст виступає з десятками публічних лекцій в університетах США, засуджуючи політику нацистського та комуністичного режимів. Постать Кедровського стає дороговказом для тисяч українців США, котрі опинились на чужині.

Чому ж сьогодні є забутим ім'я цього помітного і непересічного українця, сина херсонської землі? Може, в нас "перебор" з видатними херсонцями? Справа, скоріш за все, в ідеології. Карл Маркс і Фрунзе – це "наші", а Кедровський – ні! Але якщо так ставитися до власних непересічних особистостей, то Херсон ще довго будуть знати лише за кавунами та помідорами!

То чи бути в Херсоні вулиці Кедровського?

Петро БУДИЧ

ПОСТАТЬ

ЗАГУБЛЕНИЙ ТАЛАНТ

Цьогоріч минає 64 роки від початку депортації українців Надсяння, Підляшшя, Холмщини і Лемківщини зі своїх споконвічних земель, які 1944 року Сталін подарував Польщі.

Земля Надсяння багата на видатних людей та жертовних патріотів України. До таких належить також Іван Вількос – людина великого таланту. Народився у селі Слободі Ярославського повіту (Надсяння, Польща), початкову освіту отримав у сусідньому селі Теплиці, 1944 року закінчив третій клас Ярославської гімназії.

Іван Вількос належав до тих людей, для кого українська національна ідея була життєвим дороговказом. Ще навчаючись у гімназії, він активно пропагував україноцентричні цінності, поширював підпільну літературу ОУН. Був неабияким оратором, гуманістом, правдолюбом, допомагав людям, брав участь в українському молодіжно-патріотичному русі. 1945 року, у час розгулу польських боївкарів, Івана Вількоса разом зріднею депортували з Польщі в село Корчунок-Дашавський Стрийського району Дрогобицької області. Це колишня польська колонія, розташована серед лісів. Депортовані українці познаходили в польських хатах чимало зброї, яка згодом дісталася нашим повстанцям.

1949 року Івана Вількоса заарештувало КДБ. 22 місяці у слідчих ізоляторах Стрия і Дрогобича його піддавали тортурам, але так і не домоглися зізнань. Однак заочно засудили "особим совещанієм" на 10 років позбавлення волі у таборах суворого режиму. Його звинуватили у зраді батьківщини, зв'язках з націоналістичним підпіллям, в антирадянській пропаганді. Покарання відбував у Воркуті на шахті №29.

За вірогідну поміч українським повстанцям усі жителі села Корчунку-Дашавського, в тому числі й родичі Вількоса 1951 року були вдруге депортовані в село Єлизавето-Миколаївку Амвросіївського району на Донеччині.

Тим часом на шахті №29 у липні 1953 року Вількос разом з іншими членами ОУН взяв активну участь в акції непокори.1 серпня проти страйкарів застосували зброю. Вількоса тяжко поранили. Проте Іванові пощастило вижити завдяки лікарям-українцям. Тоді загинув один із чільних організаторів повстання М. Фещук, колишній чотовий УПА з Тернопільщини, і В. Гук із Судової Вишні – керівник однієї з підпільних табірних груп, та багато інших. Їхні прізвища мають бути гідно пошановані. Відгукніться, кому відомі імена убитих на шахті № 29.

5 серпня 1956 року Іван Вількос у зоні одружився зі своєю нареченою Ольгою Брилінською, яка приїхала з Єлизавето-Миколаївки. Того ж року Вількоса звільнили, і він разом з дружиною подався до того донецького села, де жили родичі. Згодом подружжя переїхало до Амвросіевки, де Іван влаштувався слюсарем на підприємство "Союзтехмонтаж". Родина самотужки побудувала хатинку, на світ з'явилися двоє синів – Богдан і Микола. У тій хатині певний час мешкав і друг господаря по ГУТАБу Я. Пащак – активний організатор повстання на шахті №29 у Воркуті.

Працюючи на підприємстві, Іван Вількос влаштовував на роботу своїх однодумців та побратимів. Це помітили кадебісти, і цим людям довелося звільнятися. Вількос був переконаний, що найбільше гуртує народ взаємовиручка та доброта. Він організував матеріальну допомогу своєму другові по каторзі П. Кривому із Черкащини.

1960 року Іван вступив до Львівського житлово-комунального технікуму на заочне відділення газового господарства. Після завершення навчання разом з родиною переїхав до міста Долини на Івано-Франківщині. Як здібному працівникові йому запропонували посаду головного інженера газового господарства "Долинагаз". Але КДБ не давало спокою, тож Вількосу доводилося часто змінювати роботу. Останнім місцем його роботи стала посада керівника сантехнічної групи інституту "Укржилремпроект" у місті Коломиї. 1989 року Іван Вількос вийшов на пенсію інвалідом другої групи.

Але й на заслуженому відпочинку ревний патріот продовжував діяти. Разом з Анною Яріш-Мокрицькою і Петром Чупиком він написав та випустив у світ брошуру "Історія села Слобода". Його статті про Воркутське повстання друкувалися у періодичній пресі.

Іван Вількос міг стати видатним науковцем,бо мав великий нахил до науки, але комуністичний режим не дозволив йому цього зробити. Цей режим загубив тисячі й мільйони талантів свідомих українців.

11 листопда 2006 року Іван Вількос помер у селі Королівці Коломийського району.

Сумно, що і в самостійній Україні майже не висвітлюється у ЗМІ тема загублених більшовизмом талантів.

Богдан ЗАХАРЯК,
"Нація і держава"

ПЕРЕЖИТЕ

ÁÀÁÀ ÃÓ×ÈÕÀ

Ганна Звір, вона ж Баба Гандзя, а ще більше знана в селі Лішня, що неподалік Дрогобича на Львівщині, як Баба Гучиха, у серпні відзначає своє вісімдесятиліття. З них одинадцять років молодого життя відбула на засланні в Сибіру.

Звір, то її дівоче прізвище. Кличуть Бабу Гучихою за прізвищем чоловіка – Петра Гука, який родом з сусіднього села Брониці. До одруження вони не знались. Доля звела їх в місті Губасі, що в Пермській області: обоє втрапили під жорна репресивної комуно-тоталітарної машини...

— Прийшов до мене Петро, – розповідає Баба неповторним галицько-прикарпатським діалектом, – сів на лавці та й каже: "Давай одружимося". Побралися після двох тижнів знайомства. Майже п'ятдесят років прожили разом душа в душу...

"Перші совіти" у сороковому році мобілізували Петра Гука в армію. На фронт галичан, як "потенційних зрадників", тоді ще не посилали. Тож усю війну рабував у тиловій частині, що просувалася за фронтом, ремонтував мости, залізниці тощо. Бував під бомбардуванням, хворів тифом, цингою... Повернувся в сорок сьомому. А вдома лише батько та сестра Настуня. Три брати – у лісі, в бандерівцях... Недовго допомагав родині й Петро, відмовився йти до колгоспу та співпрацювати з совітами. Тож НКВС загребло його. Засудили до 25 років позбавлення волі за участь у "бандформированиях". Хтось "засвідчив", що бачив, як Петро Гук розстрілював мирних мешканців ще в 1944 році... Навіть коли вдалося довести, що в 1944-му він був у червоній армії, далеко від Західної України, його не виправдали. На суді сталінської "трійки" майор-енкаведист сказав: "Отпустім, окажется в лєсу, где і братья". П'ять років відсидів в Джезказгані. Після тюрми подався на Губаху, куди совіти запроторили на висилку його батька Марка. Там і побачив красуню Ганю. Розпитав хлопців, хто вона, звідки і вирішив посвататися...

Добре пам'ятаю діда Петра, Царство Йому Небесне. Сім'янин, господар. У селі його шанували, був неперевершеним майстром на будовах, а за сумісництвом – сільським фільозофом.

...Сорок сьомого вивозили в Сибір родину Михайла Звіра з Лішні, справного господаря, який мав коня, худобу і земельки прикупив за гроші, зароблені в Америці...

– Йой, дитино, і за що? – згадує Баба Гучиха. – Прийшли вночі і кажуть: збирайтеся. Тато в нерви, мама в сльози... Пшеницю, що якраз обмолотили, брати не дозволили, хоча хлопці-конвоїри виявилися людяними. Полізла на горище. Там мали зо два мішки сушених грушок. Кажу: "Допоможіть, хлопці!". А вони: "Ми туда не пойдьом, тащі сюда вніз, а ми тут поможем". Боялися, що на стриху можуть бути бандерівці. Стягнула я грушки, позбирала одежину, а хлопці все поносили на воза. Вже їдемо, а я беру з воза сокиру, що туди її конвоїри поклали, та й кидаю у канаву. Думаю, нащо вона нам, і плачу. А вони цю сокиру назад кладуть: "Бері, девочка, там згодится". У вагоні, в якому їх везли до Сибіру, чоловіки тією сокирою у кутку вирубали отвір, відгородили його простирадлами, створили умови для справляння природних потреб... За ту сокиру Баба до сих пір з вдячністю згадує своїх конвоїрів.

Вісімнадцять днів їхали у товарняку, як худоба. По три дні дверей не відчиняли, краплі води не давали. Коли випускали, то всі калюжі довкола випивали...

Одинадцять років відпрацювала Ганна на висланні у шахті. Їй, дев'ятнадцятирічній дівчині, спочатку було страшно. Прийде, бувало, до начальника, плаче та проситься перевести її на поверхню. А начальник жалю не знав, каже: "Плачєт, как заяц, а єщо Зверь...". Більше на поверхню не просилася. Стала вправним шахтарем. Казали про неї: "Лучше за мужика!" Брали її в бригаду на стахановські вахти – ставити рекорди з видобутку вугілля... Все тоді ловила на льоту. Не могла одного – розмовляти чужою мовою. Але її і так усі розуміли, поважали за добру та веселу вдачу, за людяність та надійність, за пісню, в якій виливала сум за рідним краєм...

На Губасі Гуки своїх батьків поховали поруч... А пізньої осени 1958 року повернулися в Україну втрьох – з сином Михайлом. Приїхали під чисте небо – в їхній родинний хаті вже жили переселенці з Лемківщини. Такі самі бідаки...

Прийняв Ганну з родиною до своєї хати старший брат Яць. Але де там вжитися двом родинам у двох кімнатах. Сільрада повернула шмат дідової землі на краю села.

Петро Гук був майстром на всі руки. Невдовзі вже й стояла хатина на дві кімнати, та ще й стаєнька через сіни... А через рік уже віз Петро свою Ганю на ровері з Лішні до пологового будинку у Дрогобич. Народився у них ще один син – Микола.

У 60-ті роки скрута була велика: мізерні гроші в колгоспі чи на заводі. Тож Петро Гук подався на заробітки на Донбас – знову в шахту. Зароблене надсилав дружині, а та нову хату заклала, чи не першу в селі кам'яницю. За шість років і новосілля справили.

Усього було в її житті. Все пережила, лишилися діти, внуки й спомини – гіркі та радісні. Баба закінчила лише два класи, читає по складах, але синів вивчила, гордиться, що злого слова про них не чула. Тішиться онуками, та іноді й дорікне синам, бо зі своїми дітьми не панькалася. Змалечку привчала до роботи. А не слухалися, чи нашкодили – могла за прута, чи за ремінь вхопитися. Не раз сусіди прибігали хлопців боронити...

Не терпить Баба несправедливості. За добру справу завжди постоїть. Якось сільський голова надумав забрати у людей городи, що ті роками обробляли, та надати їм наділи в іншому місці. Зібрала Баба людей – та до голови. Таке йому виповіла, що не переповісти. Утік неборака, а наділи людські більше не чіпав. Вона завжди була однією з перших там, де громаді потрібна її поміч – чи церкву прибрати, чи коли в когось біда сталася, – допомагала...

Вона і нині, у свої вісімдесят, місцевий авторитет. На нашому куті села Баба формує суспільно-політичну думку. Будь-якого політика чи чиновника може дуже влучно оцінити, характеристики сусідам видає. Найвища похвала у Баби: "То єдиний чоловік", а коли кого зневажає, каже: "А то фальшивий". Як вліпить, не відчепиш. То сільську громаду дисциплінує, має великий виховний ефект. Боже Вас борони потрапити їй на язик. Спробуйте потім комусь довести, що вона про вас краще думає. Одне слово, місцевий Провідник.

Баба сувора, а ще більше добра. У неї в хаті завше ситно. Є що перекусити, і не тільки... Тримає корову, молоко не продає, годує родину, частує сусідів. По собі знаю. Приїжджаю в село два-три рази у рік. Йду додому попри Бабину хату. Вона, як правило, на подвір'ї. Завжди знає, що робиться навколо. Вітається.

В літню пору зранку беруся косити вбору. Через деякий час чую голос сусідки.

– Де йдеш, Гандзю?

– Та Богдан Василович приїхав, несу му трохи вранішнього молока і зробила 'м сиру.

То до мене. Через хвилину-другу бачу – поважно рухається по нашому загомінку у бік моєї хати Баба Гучиха. В одній руці несе трилітровий слоїк молока, закритий пластмасовою кришкою, а в другій – на тарелі плесканка сиру, вкрита марлею.

– Дай Боже щастя, пан господар! – шанобливо вітається Баба.

– Дай Боже й Вам, цьоцю Ґандзю!

– Най ти Бог помагає, дитино, – каже Баба. Залишає свої гостинці і повільно повертається до своєї оселі.

Баба Гучиха націоналістка не за партквитком, а за змістом життя. На партіях мало знається. У неї одна партія – сім'я, родина. Це трохи ширше, ніж тільки люди. Вона переживає за всі живі створіння, які перебувають в її обійсті.

Якось приїхала з Севастополя. Там "інспектувала" стан та рівень життя молодшого сина Миколи.

Запитую:

– Ну як там у Севастополі?

– Та там, Богу дякувати, усе добре.

– Ну, а тут, як без Вас господарювали?

– Йой, дитино, поки 'м тут не була, корова змарніла.

У цьому вона уся...

Баба любить і шанує усе українське: релігійні свята, звичаї, традиції. Усі вечори та ночі на Різдво світло в її хаті не гасне: приймає колядників, пастерку. У Баби платять гоноро, частують, її хату колядники не оминають. Збирає родину та сусідів на Пасху, на день свого ангела – свято Анни. Гріє її душу та надає наснаги тепла родинна розмова за застіллям, влучний жарт, гарна українська пісня.

Вона ревно вболіває за Україну. Щоправда, трохи нервується, бо, за її твердим життєвим переконанням, в усьому повинен бути порядок, а в державі його немає. Ніяк не може второпати, чому сваряться нагорі, немає порозуміння, любови, помочи серед людей...

У свята та неділю, як не хворіє, йде до церкви. Вірує в Бога, щиро молиться: за Царство Небесне для покійного чоловіка, за своїх дітей і онуків та правнучку, за село, за Україну, за кожного з нас...

Дай Боже, і Бабі Гучисі доброго здоров'я та ще довгих літ життя!

с. Лішня – м. Київ

Україна повинна вступити в НАТО, але значна частина нашого суспільства погано поінформована про природу, організаційні засади, завдання і суть діяльності Альянсу. Це пояснюється тим, що в період протистояння соціалістичного табору країнам західної демократії радянський уряд, КПРС та їхній пропагандивний апарат приховували правдиву інформацію від народу і нав'язували думку про ворожість НАТО. Цю ж неправдиву інформацію продовжують поширювати ті сили в Україні, які плекають надії на приєднання України до Росії. Вони виконують воложі для України замовлення північного сусіда. Відомий комуніст і російський шовініст, народний депутат України Леонід Грач заявив, що він і його команда не допустять агітації за вступ України до НАТО, тобто щоби в Криму і в інших місцях України доводити до людей правдиву інформацію про НАТО, погрожуючи, що у цих агітаторів "буде земля горіти під ногами". Ось що дозволяє собі цей "комуністичний обранець", який вершить державні справи України. Однак державні органи чомусь не хочуть, щоби під такими "захисниками України" земля під ногами дійсно горіла, щоби вони не чинили перешкод у розбудові нашої держави.

Степан ГЕЛЕТА,
голова Ради Івано-Франківського обласного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів

ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ

УКРАЇНА і НАТО

НАТО – це міжнародна організація, політико-безпековий союз держав, об'єднаний спільною системою цінностей – демократія, свобода, верховенство права, вирішення спорів мирним шляхом, ринкова економіка.

Північноатлантичний договір (НАТО, Альянс) укладено у Вашингтоні 4 квітня 1949 р. десятьма європейськими і двома північноамериканськими країнами. З часу заснування блоку було 5 хвиль його розширення. Тепер членами Альянсу є 28 країн: Албанія, Бельгія, Болгарія, Велика Британія, Греція, Данія, Естонія, Италія, Ісландія, Іспанія, Канада, Латвія, Литва, Люксембург, Нідерланди, Німеччина, Норвегія, Польща, Португалія, Румунія, Словаччина, Словенія, США, Туреччина, Угорщина, Франція, Хорватія, Чехія.

Основні цілі Альянсу – колективна безпека, подолання наслідків поділу Європи за часів "холодної війни", зміцнення демократії в Центральній і Східній Європі, боротьба з тероризмом, протистояння загрозам і викликам. НАТО захищає права людини, демократизацію суспільства, принцип колективної безпеки, високий рівень розвитку економіки та соціальних надбань, високі військові стандарти.

Вашінгтонський договір складається з 14 статей. У відповідності з договором, кожна держава – член НАТО несе додаткову відповідальність та користується перевагами від участі в системі колективної безпеки. Договір відповідає вимогам Статуту ООН.

Держави члени НАТО зобов'язуються:

– вирішувати усі міжнародні спори, учасником яких вони можуть бути, мирними засобами і таким чином, щоби не ставити під загрозу міжнародний мир, безпеку та справедливість, а також утримуватися від погроз силою чи застосування сили у будь-який спосіб, несумісний з цілями організації об'єднаних Націй;

– сприяти "подальшому розвитку мирних і дружніх міжнародних відносин, змінюючи свої незалежні інституції, домагаючись кращого розуміння принципів, на яких ці інституції засновані, створюючи умови для забезпечення стабільності і добра;

– вважати збройний напад на одну або на кілька держав – членів НАТО, як напад на всі держави, і "вони домовляються, що в разі здійснення такого нападу, кожна з них... надасть тій стороні або сторонам, які зазнали нападу, і одразу здійснить, індивідуально чи спільно з іншими сторонами, такі дії, які вважатимуться необхідними, включаючи застосування збройної сили, з метою відновлення і збереження безпеки у Північноатлантичному регіоні;

– розвивати обороноздатність;

– проводити консультації, якщо одна із країн відчуває, що її безпека під загрозою.

Кожна європейська країна, яка здатна втілити в життя принципи Договору та сприяти безпеці НАТО, може бути запрошена до членства в Альянсі.

Внаслідок того, що значна частина нашого суспільства погано поінформована про природу, організаційні засади і суть діяльності НАТО, вороги вступу України в НАТО розповсюджують неправдиві міфи про НАТО, а саме:

МІФ ПРО ТЕ, ЩО НАТО – АГРЕСИВНИЙ БЛОК

За всю історію свого існування НАТО застосувало свої збройні сили лише один раз – на виконання санкції ООН щодо колишньої Югославії. За цей час "миролюбивий" СРСР застосував свої збройні сили в інших країнах більше 10 разів: у Кореї, В'єтнамі, Угорщині, Чехословаччині, Анголі, Афганістані. Втрати України у війні в Афганістані склали 3290 чол. загиблих, 80 – зниклих безвісті, 5000 – покалічених.

МІФ ПРО ТЕ, ЩО ПІСЛЯ ВСТУПУ ДО НАТО УКРАЇНА ВТРАТИТЬ СУВЕРЕНІТЕТ

Це неможливо для членів НАТО. Усі без винятку рішення з будь-якого питання, що стосуються діяльності Альянсу чи його членів у рамках Альянсу, вирішуються на основі консенсусу, тобто спільної згоди. Це означає, що при появі заперечення з боку хоча б однієї країни (навіть якщо вона така, як Люксембург), рішення не може бути прийнятим.

МІФ ПРО ТЕ, ЩО ПРИ ВСТУПІ ДО НАТО УКРАЇНА ВТРАТИТЬ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТОРІВ

Це не відповідає дійсності. Перед вступом до Альянсу країна проходить всеохоплюючу експертизу її політичної і економічної системи. Держава стає членом НАТО тільки тоді, коли буде визнано, що вона стабільна і передбачається бути нормальним політичним та економічним партнером. Обсяги прямих закордонних інвестицій в країни Центральної та Східної Європи, що вступили до Альянсу, збільшилися на мільярди доларів.

МІФ ПРО ТЕ, ЩО УКРАЇНА ЗАЗНАЄ ВЕЛИКИХ ДОДАТКОВИХ ВИТРАТ ПРИ ВСТУПІ ДО НАТО

Членство в НАТО не збільшить витрат бюджетних коштів на військові цілі. У НАТО є рекомендація – на оборону його члени повинні витрачати 2% ВВП.

Верховна Рада України у 2000 р. прийняла рішення збільшити витрати на оборону до 3% ВВП. Але реально ці витрати за попередні роки склали не більше 1,5% ВВП. Наші збройні сили хронічно недофінансовуються і тому, по суті, втратили боєздатність. Вступ до НАТО буде сприяти підвищенню боєздатності збройних сил України.

МІФ ПРО ТЕ, ЩО УКРАЇНА НЕЙТРАЛЬНА ДЕРЖАВА, А ЇЇ ЧЛЕНСТВО В НАТО НЕОБОВ'ЯЗКОВЕ

Досвід нейтральних держав свідчить про те, що нейтралітет дуже дорогий і не гарантує безпеку країни. Щоб гарантувати безпеку держави, треба витратити на військові потреби величезні фінансові ресурси. Тому у нейтральних країн Європи (Австрія, Швейцарія, Фінляндія) зростає переконання у відмові від нейтралітету. Всі вони, як і Україна, не будучи членами НАТО, беруть участь у різних програмах Альянсу ("Партнерство заради миру", членство ЄС, узгоджують стандарти своїх збройних сил зі стандартами НАТО).

Україна з 1991 р. є нейтральною державою. Безпеку України гарантували Росія і США після того, як вона відмовилася від своєї ядерної зброї.

Але це все слова і декларації. Реально ніхто не гарантує ні безпеки, ні нейтралітету України. Росія систематично здійснює недружні кроки стосовно України:

– у 1993 р. Державна Дума об'явила Севастополь російським містом;

– криза з островом Тузла, який хотіли з'єднати греблею з материком і, таким чином, приєднати до Росії;

– "новорічний подарунок" 2006 року з газовим краном;

– штучне створення кризи (м'ясна, молочна та ін.);

– заява голови Комітету з оборони та безпеки Росії Віктора Озерова: "Якщо Україна вступить в НАТО, Росія може вдатися до військових дій проти неї";

– заява Президента Росії В. Путіна 12.02.2008 р.: "Страшно подумать, что будет с Украиной, если Россия нацелит ракеты на Украину" (в разі вступу України в НАТО);

– Росія до цього часу не хоче проводити демаркації кордону з Україною;

– знищення газетних фондів української бібліотеки в Москві.

Отже, один гарант постійно, систематично здійснює недружні кроки, а другий заявляє, що всі ці проблеми вирішуються у двосторонніх відносинах. Виникає закономірне питання: чи можливі такі недружні кроки стосовно, наприклад, прибалтійських держав як членів НАТО?

На території України базується Чорноморський флот Росії. В разі, якщо виникнуть військові дії, в яких буде брати участь Росія, то ні про який нейтралітет України не може бути й мови.

Вважаємо, що з метою інформування людей про природу, організаційні засади і суть діяльності НАТО необхідно на державному рівні створити лекторські групи з політологів та істориків для проведення лекцій серед населення та студентської молоді з метою правдивого інформування людей з цього дуже важливого для України питання. Треба мати на увазі, що коли Україна буде в НАТО, тільки тоді буде забезпечений її суверенітет.

НОВІ ВИДАННЯ

ЛІТЕРАТУРА І КАТАСТРОФІЗМ

Катерина БОРИСЕНКО

Апокаліптичні настрої, як правило, охоплюють людство, коли воно переживає сильні потрясіння. Так було за доби раннього середньовіччя, коли європейці, змучені численними війнами та жахливими епідеміями, що подекуди забирали мало не цілі міста, були охоплені очікуванням близького "кінця світу", а тогочасна література закликала до покаяння. Так було за барокової доби, коли активно почали розвиватися природничі науки й формуватися нові суспільні відносини, – тоді людство, чий звичний ритм життя було розхитано, знову охоплює апокаліптичний жах. І тоді мистецтво, шукаючи порятунку, знову звертається до Бога.

Прикметно, що такі настрої яскраво увиразнюються в українській та польській культурі тієї доби, адже перша мусила відстоювати своє право на самобутність, постаючи проти католицької експансії, а друга – стверджувати свої владні позиції. Як відомо, конфлікт відбувався не лише в інтелектуальній площині, а й на "марсовому полі", що спричинялося до з'яви "апокаліптичних візій" у писаннях Петра Скарги, Томи Млодзяновського, Івана Вишенського, Кирила Транквіліона Ставровецького та інших.

Подібні настрої опанували українську та польську літератури й у міжвоєнний період XX століття. Однак якщо в попередні часи питання вирішувалося через навернення до Бога, то "атеїстична" доба схиляла до пошуку нових шляхів його розв'язання. Власне цій проблемі й присвячено розвідку Ольги Харлан "Дискурс катастрофізму в українській та польській прозі (1918–1939)".

Саме навернення до літератури періоду між потрясіннями, якими виявилися для європейців дві світові війни, не випадкове. Адже ситуація, за якої з мапи зникла потужна Австро-Угорська імперія, натомість постали незалежні держави, трансформація Російської імперії в СРСР та передчуття нової загрози закономірно збурила в суспільстві хвилю скептичних настроїв, які знайшли відгомін у тогочасних авторів. Як зазначає дослідниця: "Наслідки Першої світової війни підтвердили неминучість змін у житті суспільства та їх здійснення. Для того часу характерні відчуття спустошення, краху ідеалів, втрати стабільности, звичних і не відновлюваних орієнтирів вічного, надійного, святого. На межі XIX–XX ст. у кризі опинилося людське життя, діяльність, майбутнє мільйонів, чиї долі формувалися в контексті канонів, що віками складалися й виправдали себе, та норм традиційного раціоналістичного світорозуміння й буття".

Пані Ольга аналізує обставини, в яких під ту пору опинилися Польща й Україна, акцентуючи увагу на тому, що перша здобула незалежність, а друга, пройшовши крізь горнило братовбивчої громадянської війни, лишилася "розірваною" між двома державами, що не могло не позначитися й на розвиткові літератури.

Однак у центрі дослідження передчуття невідворотної катастрофи, що охопить Старий Світ. Відтак філософським підложжям тогочасних писань шановна дослідниця вважає праці Ф. Ніцше, З. Фройда та екзистенціалістів (власне в річищі екзистенційної філософії авторка потрактовує творчість В. Підмогильного, Б. Шульца, В. Леонтовича). Тож саме ці ідеї, що панували в європейському мистецтві, дозволяють відстежувати українську й польську літератури в цьому контексті. Всевладний Хаос, розвиток техніки, що стає ворогом усього живого, абсурдність людського існування та смерть як достойний фінал життя – саме в цій площині перебувають естетичні пошуки тогочасних письменників (М. Івченка, І. Вільде, Ю. Віттліна, Я. Івашкевича, Ю. Липи, Г. Шкурупія, З. Налковської та ін.). Тож, катастрофізм, попри те, що не виокремився в напрям, оприявнився в різних літературних моделях.

Зазначмо, що в своїй монографії пані Ольга порівнює апокаліптичні настрої, притаманні бароковим писанням та літературі 20–30-х років минулого століття. Проводячи паралель між "Перлом многоцінним" та "Зерцалом богословія" Кирила Транквіліона Ставровецького та "Бараками, що за містом" і "Санаторійною зоною" Миколи Хвильового, авторка доходить висновку: "Якщо інфернальний текст письменника XVII ст. відповідає поглядам барокової людини з її потребами, її смаком, її творчими тенденціями" (людини віруючої), містячи притаманне їй розуміння складности, неоднозначности буття, можливости його розщеплення на "цей" і "той" світ з усіма притаманними їм властивостями, то у представника "розстріляного відродження" він насамперед підкреслює трагічність доби з її жорстокістю та абсурдністю буття".

До беззаперечних здобутків студії належить й те, що дослідниця звертається до текстів, котрі є малодослідженими вітчизняною наукою (проза Г. Шкурупія, З. Налковської, С. Віткевича, В. Леонтовича), що дає змогу більш повно осягнути літературний процес окресленого періоду.

Тож монографія Ольги Харлан "Дискурс катастрофізму в українській та польській прозі (1918–1939)" не лише поглиблює наші уявлення про літератури міжвоєнної доби, а й осмислює вітчизняне письменство як невід'ємну частину європейської традиції.

ВІД АВТОРА

"НЕКАНОНІЧНІ" МІРКУВАННЯ

Іван АНДРУСЯК, поет

Надії, які чимало українців покладали на візит до України Вселенського патріарха Варфоломія, виявилися не більше, ніж надіями. Церковна політика вкотре перемогла і здоровий глузд, й історичну справедливість, і неодмінне право кожної нації на спілкування з Господом власною мовою й покрізь власні духовні звичаї. Всі ці права прописані в канонах православної церкви як неодмінні для кожного народу – але, як бачимо, тільки не для українців. Бо хоч як крути, а виявляється, що українці для вселенської патріархії – ніхто, і звати нас – ніяк, себто "русскіє"...

Підозрюю, що декому з вас, шановні читачі, ці мої гіркі слова видадуться не вповні справедливими. Бо ось, мовляв, як активно вони протиставлялися один одному в ході цього візиту – Вселенський патріарх Варфоломій і московський патріарх Алєксій; як старанно вони намагались якомога менше перетинатися в Києві один з одним; які неприховані погрози звучали напередодні візиту в заявах московської патріархії на адресу константинопольської; яку прихильність виявляв до України гість із теперішнього Стамбула... Усе це нібито так. Ба, більше: московити з "п'ятої колони" навіть вивішували над нашими дорогами свої банери з більше ніж однозначними написами: "Україна вітає свого патріарха" – ніби московського попа хоч хтось із притомних українців має за свого!

Усе це, повторюю, нібито й так – але насправді не зовсім так, а коли добре подумати – то й зовсім не так. Бо коли кілька років тому відвідував Україну з пасторським візитом Папа римський – тоді ще світлої пам'яти Іван Павло II, – він не ділив українців на "правильних і неправильних", "канонічних і неканонічних", "відлучених і прилучених", "розстрижених і розголених" чи ще невідь-яких. Він спілкувався однаково щиро з усіма, незалежно від того, католики вони чи православні, протестанти чи юдеї, харизматики чи атеїсти... Я розумію, що Іван Павло II – свята людина, а московський піп Алєксій – кадебіст, і жодних порівнянь між ними бути не може. Але ж якщо не за персональною святістю, то принаймні за статусом глави церкви Папа римський і Вселенський патріарх таки порівнянні – то чому ж тоді патріарх Варфоломій в ході свого візиту в Україну брав приклад не зі свого колеґи-католика, а з московського кадебіста (який, до того ж, формально йому підпорядкований)?! Чому ж тоді жоден з ієрархів Української Православної Церкви Київського Патріархату чи Української Автокефальної Православної Церкви – себто, не лише за назвою, а за суттю українських православних церков – не був і близько до Вселенського патріарха допущений?! Чому ж тоді він навіть на молитву ставав винятково з московським попом-кадебістом Алєксієм і його ставлеником на українських теренах Владіміром, а українців наголошено ігнорував?!

Урешті-решт, чому молитва з нагоди 1020-ліття хрещення Руси-України звучала на Володимирській гірці якими завгодно мовами – тільки не українською?!

Його приймали в Києві так, як не приймали б у жодній іншій країні світу. Президент навіть особисто зустрічав його в аеропорту – хоча за статусом такі речі й не мають робити президенти. І чого ж він, як виявилося, приїжджав? Лише для того, щоб "застовпити ці землі" за московською патріархією? Повторити вслід за кадебістом, що ніякої України немає, а є "московська канонічна територія"?!

У такому разі краще вже було сидіти в своєму Стамбулі – так бодай залишалася б ілюзія того, що є десь на світі великий і справедливий Вселенський Патріарх...

...Звичайно, ви, шановний читачу, надивившись теленовин, можете мені заперечити: згідно з офіційними повідомленнями, головним результатом візиту Вселенського патріарха Варфоломія до Києва стало те, що він пообіцяв посприяти в постанні Єдиної Помісної Православної Церкви в Україні. Так, – кажу я вам на це, – пообіцяв... Але справа навіть не в тому, що обіцяного невідь-скільки років ждуть. Справа в тому, що на пряме запитання Президента України з цього приводу патріарх Варфоломій відповів вельми "цвітастою" дипломатичною фразою, яку можна зрозуміти по-всякому – хто як захоче, той так і зрозуміє. Ми й зрозуміли так, як нам праглося – але що саме мав на увазі стамбульський гість, відчуваючи на собі пильне око гостя московського, насправді зосталося загадкою...

Ось коли я дізнаюся про те, що патріарх Варфоломій визнав Українську Православну Церкву Київського Патріархату, чи навіть прилучив українських православних до константинопольської патріархії (про ймовірність такого варіанту розвитку подій багато говорили напередодні візиту), чи знайшов якийсь інший спосіб визнати за українцями неодмінне право на власну, а не московську віру, – ось тоді я покаюся в тому, що кепсько думав, говорив і писав про патріарха. А поки що я можу лише молитися за те, щоб Господь дав йому краплинку мудрости! Бодай маленьку краплинку, якої вистачить на те, щоби розрізняти церковну політику, яка нічим не краща від політики мирської, і віру, яка у кожної людини своя, але для всіх – єдина.

Утім, московські попи стверджують, що моя молитва однаково "не дійде" до Бога, бо я "розкольник". Вам не смішно від таких заяв? Мені не смішно – мені гидко...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9